

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 151/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. D. C., Ž., zastúpenej advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžnč 5/2012-13 z 9. januára 2013 vo výroku o náhrade trov konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. D. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2013 doručená sťažnosť JUDr. D. C., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd

(ďalej len „listina“) a jej práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 8 Sžnč 5/2012-13 z 9. januára 2013.

Sťažovateľka je sudkyňou Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), ktorému 15. marca 2011 doručila odvolanie proti platovému dekrétu predsedu krajského súdu sp. zn. Spr. 7019/2011-Oú z 18. januára 2011. Po predložení podaného odvolania Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerka spravodlivosti“) listom č. 17843/2011/150 zo 4. apríla 2011 predsedovi krajského súdu oznámila, že oznámenie o výške a zložení platu sudcovi nie je rozhodnutím v správnom konaní, a teda nie je možné proti nemu podať opravný prostriedok.

Keďže sťažovateľka so záverom ministerstva spravodlivosti nesúhlasila, podala 9. novembra 2012 na najvyšší súd návrh podľa štvrtej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“; konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy), ktorým sa domáhala uloženia povinnosti ministerstvu spravodlivosti vo veci jej odvolania konať a rozhodnúť.

Najvyšší súd uznesením č. k. 8 Sžnč 5/2012-13 z 9. januára 2013 konanie o návrhu sťažovateľky zastavil a sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal. Z vyjadrenia ministerstva spravodlivosti ako odporcu totiž zistil, že „*vo veci podaného odvolania odporca koná*“, preto „*súdu neostávalo iné, ako konanie postupom súladným s § 250t ods. 6 O. s. p. zastaviť*“. Výrok o náhrade trov konania najvyšší súd založil na § 250t ods. 8 OSP, § 246c ods. 1 prvej vete OSP a § 146 ods. 1 písm. c) OSP a súčasne uviedol, že „*neboli zistené podmienky pre aplikáciu § 146 ods. 2 vety druhej O. s. p...*“. Sťažovateľka totiž podľa názoru najvyššieho súdu „*odo dňa vrátenia odvolania proti platobnému dekrétu až do podania návrhu na začatie konania proti nečinnosti, t. j. v časovom období takmer jeden a pol roka, nevyužila žiadne prostriedky nápravy, ktoré je potrebné využiť, aby mohol byť návrh podľa 4. hlavy piatej časti O. s. p. považovaný za prípustný (§ 250t*

ods. 1 O. s. p.). Nemusí sa jednať len o prostriedky upravené v tom osobitnom predpise, o aplikáciu ktorého ide, ale možno využiť aj iný predpis (zák. č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach..., zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre...), ktorý postup je vyjadrením princípu subsidiarity správneho súdnictva.“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka v prvom rade uvádza, že minister spravodlivosti rozhodnutím č. 30921/2012/23 z 21. decembra 2012 zrušil odvolaním napadnutý platobný výmer, ale „*spravil tak až mesiac a pol po podaní návrhu na súd a následne po jeho doručení ministerstvu spravodlivosti*“. Tvrdí, že najvyšší súd „*pochybil keď rozhodol o zastavení konania bez príslušného spisu, ktorý bolo ministerstvo spravodlivosti povinné predložiť s vyjadrením k návrhu. Z príslušného spisu by sa potvrdila nečinnosť ministerstva spravodlivosti až do doručenia návrhu na vyjadrenie.*“. Postup najvyššieho súdu „*pred rozhodnutím považuje sťažovateľka za odporujúci zákonu, ktorý sa v konečnom dôsledku prejavil v ústavne neudržateľnom rozhodnutí odporcu o trovách konania*“.

Sťažovateľka tvrdí, že jej „*návrh bol podaný dôvodne, pretože orgán verejnej správy začal konať až po tom, ako mu bol návrh sťažovateľky doručený na vyjadrenie konajúcim súdom*“, preto mal najvyšší súd „*pri zastavení konania z dôvodu § 250t ods. 6 O. s. p. aplikovať pri rozhodnutí o trovách konania § 146 ods. 2 O. s. p. Otázku, či a ktorý účastník zaviniť zastavenie konania i otázku dôvodnosti podania návrhu na začatie konania, súd posudzuje čisto z procesného hľadiska. Ak splní odporca, čo bolo od neho návrhom požadované, bol návrh podaný dôvodne bez ohľadu na to, či podľa hmotného práva bol odporca povinný plniť.*“. Ak teda najvyšší súd „*zastavil konanie podľa § 250t ods. 6 O. s. p. preto, že ministerstvo spravodlivosti začalo plniť to čo bolo od neho v návrhu požadované, tak nemôže odôvodniť rozhodnutie o trovách konania... argumentom, ktorý zodpovedá zastaveniu konania z dôvodu § 250t ods. 1 O. s. p. Takýto postup a rozhodnutie... o trovách konania nemôže byť z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.*“.

Pokiaľ ide o argumentáciu najvyššieho súdu týkajúcu sa nevyužitia iných prostriedkov nápravy pred podaním návrhu podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP,

sťažovateľka dôvodí, že prostriedky, ktoré najvyšší súd „označil v napadnutom uznesení, nie sú prostriedkami nápravy stavu, ktorý svojou nečinnosťou spôsobil ministerstvo spravodlivosti“. Pritom poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu (sp. zn. 6 Sžnč 4/2011, sp. zn. 3 Sžnč 8/2011), podľa ktorej „vzhľadom na skutočnosť, že ministerka spravodlivosti v liste z 21. marca 2011 jednoznačne vyjadrila svoj názor a odmietla rozhodnúť o odvolaní, keď vec vybavila listom – podľa názoru Najvyššieho súdu SR nemožno považovať upozornenie prokurátora a ani sťažnosť za účinný prostriedok nápravy. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nestačí totiž, aby sťažovateľ mal k dispozícii prostriedky nápravy, ale tieto musia byť aj efektívne (II. ÚS 124/08)... Prostriedkom nápravy v danej veci nie je a nemôže byť ani sťažnosť podľa § 3 zákona č. 9/2010 Z. z., pretože podľa § 4 ods. 1 písm. b) sťažnosťou podľa tohto zákona nie je podanie, ktoré poukazuje na konkrétne nedostatky v činnosti orgánu verejnej správy, ktorých odstránenie alebo vybavenie je upravené iným právnym predpisom (napr. Občiansky súdny poriadok). Ministerka spravodlivosti pritom v liste z 21. marca 2011 jednoznačne vyjadrila svoj názor a odmietla rozhodnúť o odvolaní, keď vec vybavila listom. Európsky súd pre ľudské práva už v súvislosti s existenciou efektívneho prostriedku nápravy vo vnútroštátnom poriadku viacnásobne konštatoval, že v zmysle čl. 35 dohovoru považuje za efektívny prostriedok nápravy taký, ktorý je dostupný a umožňuje dosiahnuť nápravu alebo zadosťučinenie za namietané porušenia. Existencia prostriedku nápravy musí byť dostatočne konkrétna, nie len v teórii, ale aj v praxi, v opačnom prípade nemá požadovanú dosiahnuteľnosť a účinnosť (Feldek versus Slovensko z 15. júna 2000, Vernillo v. Francúzsko, 20. február 1991, Johnston and Others v. Írsko, 18. december 1986, Van Droogenbroeck judgment versus Belgicko, 24. jún 1982).“.

V nadväznosti na citované sťažovateľka tiež namieta, že v jej veci sa najvyšší súd „odchýlil bez jediného slova vysvetlenia od právneho názoru vysloveného dvomi senátmi Najvyššieho súdu... v skutkovo i právne rovnakej veci“. Poukazuje na judikatúru ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa potreby rešpektovania konštantnej rozhodovacej praxe a uvádza, že „ak všeobecný súd aplikuje určité ustanovenia zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, treba považovať takýto postup za arbitrárny. Takýto postup je zároveň zásahom

do princípu právnej istoty ako súčasti právneho štátu... Odlišné rozhodnutia všeobecných súdov v rovnakých veciach môžu vykazovať znaky jurisdikčnej ľubovôle a byť z tohto hľadiska protiústavné a tým aj nezákonné.“. Ďalej argumentuje povinnosťou „súdu rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon... Pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedensu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (a teda nesie bremeno argumentácie) je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie.“.

Rozhodovanie o náhrade trov konania podľa sťažovateľky „ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinił.“. Citujúc následne § 146 OSP a „s poukazom na stav veci sťažovateľka sa domáha odstránenia extrémneho zásahu do základného práva na ústavnú ochranu (spravodlivý proces), ku ktorému došlo napadnutým uznesením v časti rozhodnutia o trovách konania. Je v rozpore s princípom spravodlivosti, aby sťažovateľka utrpela majetkovú ujmu vo forme platenia nákladov za úkony právnej služby, keď jej návrh na súd bol zjavne dôvodný a po jeho podaní bol odstránený nezákonný stav.“.

Navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva JUDr. D. C. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžnč/5/2012-13 z 09. 01. 2013 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžnč/5/2012-13 z 09. 01. 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania JUDr. D. C. na účet právnej zástupkyne JUDr. T. P. vedený v S., a. s. číslo účtu:...”

Sťažovateľka doručila 19. marca 2013 ústavnému súdu podanie, ktorého obsahom je zmena sťažnostného petitu. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd meritórne vo veci jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné práva JUDr. D. C. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžnč/5/2012-13 z 09. 01. 2013 v časti súvisiaceho výroku o trovách konania porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžnč/5/2012-13 z 09. 01. 2013 v časti súvisiaceho výroku o trovách konania zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.“

Vo zvyšnej časti (náhrada trov konania) sťažovateľka ponechala návrh na rozhodnutie vo veci nezmenený.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda

môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd viackrát vyslovil názor (napr. I. ÚS 26/94, I. ÚS 23/06), že obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 122/05). A contrario, ak všeobecný súd koná v rozpore s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v súdnom konaní, môže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu jej označených práv malo dôjsť napadnutým uznesením najvyššieho súdu vo výroku o trovách konania, pretože skutkové okolnosti jej veci vyžadovali aplikáciu § 146 ods. 2 druhej vety OSP, nie aplikáciu § 146 ods. 1 písm. c) OSP, ktorú preferoval najvyšší súd.

Ústavný súd už judikoval, že rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy) porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Ústavný súd však iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavno-právny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (*mutatis mutandis* IV. ÚS 170/08, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09).

Formulované názory ústavného súdu zodpovedajú i jeho širšiemu ponímaniu prípustnosti ústavno-súdneho prieskumu právne významných aktivít všeobecných súdov, v zmysle ktorého skutkové a právne závery všeobecných súdov môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Najvyšší súd v sťažovateľkinom prípade uprednostnil aplikáciu § 146 ods. 1 písm. c) OSP, pretože podľa jeho názoru sťažovateľka „*nevyužila žiadne prostriedky nápravy, ktoré*

je potrebné využiť, aby mohol byť návrh podľa 4. hlavy piatej časti O. s. p. považovaný za prípustný... Nakoľko pri meritórnom prejednaní veci by bol návrh na začatie konania posúdený ako neprípustný, v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania nemožno ďalej skúmať jeho dôvodnosť.“.

Ústavný súd je toho názoru, že formulovaný právny názor najvyššieho súdu nepredstavuje prípad extrémneho vybočenia z pravidiel regulujúcich rozhodovanie o náhrade trov konania.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdila dôvodnosť svojho návrhu podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP, „pretože orgán verejnej správy začal konať až po tom, ako mu bol návrh sťažovateľky doručený“. Z citovanej argumentácie je evidentné, že sťažovateľka dôvodnosť svojho návrhu podľa § 146 ods. 2 druhej vety OSP odvíja od merita jej návrhu. Inými slovami, dôvodnosť v ponímaní sťažovateľky predstavuje záruku úspechu v konaní o predmete jej návrhu, čo mala dokázať zmena v postoji ministerstva spravodlivosti, ktoré jej v podstate dalo za pravdu. Najvyšší súd však zaujal stanovisko, podľa ktorého skúmanie dôvodnosti by v posudzovanom prípade neprichádzalo do úvahy ani vtedy, ak by ministerstvo spravodlivosti svoj postoj nezmenilo. Sťažovateľka totiž nevyužila prostriedky nápravy, ktoré najvyšší súd v okolnostiach jej prípadu považoval za účinné.

Vhodné je na tomto mieste upozorniť, že špecifikom konania podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP je okrem iného i potreba skúmania procesnej prípustnosti návrhu, čo vyplýva z § 250t ods. 1 druhej vety OSP, podľa ktorej návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Nedôvodnosť návrhu na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy relevantná z hľadiska § 146 ods. 2 druhej vety OSP, preto môže vyplývať práve z procesnej neprípustnosti takého návrhu.

Podľa názoru ústavného súdu právny názor a z neho vyplývajúce úvahy najvyššieho súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania sú založené na racionálnej myšlienkovvej postupnosti. Práve zmena postoja ministerstva spravodlivosti je dôkazom, že využitie iných

prostriedkov, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis (§ 250t ods. 1 OSP), by v prípade sťažovateľky nebolo márne.

Tento postoj pritom nie je v rozpore so závermi vyplývajúcimi z uznesení najvyššieho súdu v skutkovo obdobných veciach (sp. zn. 6 Sžnč 4/2011, sp. zn. 3 Sžnč 7/2011, sp. zn. 3 Sžnč 8/2011), ktoré sťažovateľka priložila k svojej sťažnosti. V uvedených prípadoch totiž ministerstvo spravodlivosti svoj postoj k právnej povahe platového dekrétu sudcu nezmenilo, a z tejto skutočnosti potom najvyšší súd dôvodil záver o neúčinnosti prostriedkov nápravy, ktorých použitie umožňujú osobitné predpisy. V sťažovateľkinom prípade však ministerstvo spravodlivosti zmenilo názor na právnu povahu platového dekrétu, pričom nemožno špekulovať o tom, či tak urobilo z dôvodu postupne formovaného stabilného názoru najvyššieho súdu na túto otázku, alebo len z dôvodu sťažovateľkinho návrhu. Prípady, ktoré sťažovateľka použila na podporu svojej argumentácie, sa teda od jej kauzy líšia v podstatnom ryse, a to v otázke účinnosti prostriedkov nápravy nečinnosti ministerstva spravodlivosti. Správne v tejto súvislosti sťažovateľka (inšpirovaná judikatúrou najvyššieho súdu i ústavného súdu) poukazuje na judikatúru ESLP, ktorý zdôrazňuje vlastnosti efektívneho prostriedku nápravy podľa čl. 35 dohovoru s ohľadom na využitie určitého právneho inštitútu v konkrétnom posudzovanom prípade. Určitý štandardizovaný právny prostriedok, ktorého normatívnym účelom je náprava bezdôvodnej nečinnosti orgánu verejnej správy, možno za neúčinný označiť len vo väzbe na konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu. Formulovanú požiadavku však najvyšší súd v sťažovateľkinom prípade nepoprel, naopak, dôsledne ju rešpektoval a z nej vyvodil záver o neprípustnosti posudzovaného návrhu.

V uvedených okolnostiach najvyšší súd akcentoval pasivitu sťažovateľky v čase nasledujúcom po oboznámení sa s názorom ministerstva spravodlivosti zo 4. apríla 2011, ktorá vyvolala procesnú neprípustnosť jej návrhu podaného podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP. Dôvodnosť sťažovateľkinho návrhu ako podmienka aplikability § 146 ods. 2 druhej vety OSP tak bola spochybnená. Ústavný súd zdôrazňuje, že najvyšší súd konštatoval procesnú neprípustnosť návrhu a z nej vyvodil záver o absencii jeho dôvodnosti. Je zreteľné, že otázku dôvodnosti podľa § 146 ods. 2 druhej vety najvyšší súd posudzoval

z procesného hľadiska, teda tak, ako to požadovala v sťažnosti aj sťažovateľka. Ak sa potom najvyšší súd priklonil k aplikácii § 146 ods. 1 písm. c) OSP, nemožno mu podľa názoru ústavného súdu vytknúť extrémne vybočenie z rámcov právnej regulácie rozhodovania o náhrade trov konania. Voľba najvyššieho súdu medzi aplikáciou uvedených dvoch ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nedosiahla v okolnostiach sťažovateľkinho prípadu ústavno-právne významnú úroveň.

Ústavný súd tak už pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti dospel k záveru, že táto sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnená. Jej prijatie na ďalšie konanie by za žiadnych okolností nemohlo viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, ani k vysloveniu porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie. Preto bolo potrebné sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch predstretých sťažovateľkou v petite jej sťažnosti (návrh na náhradu trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2013